Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (1)

Necesitatea întoarcerii la Dumnezeu

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 14.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 1.1-10

> **1 Tesaloniceni 1.1-10:** Pavel şi Silvan şi Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl şi în Domnul Isus Hristos: Har vouă şi pace. Mulţumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toţi, amintind de voi în rugăciunile noastre, aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinţei voastre şi de osteneala dragostei şi de răbdarea speranţei în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl nostru, ştiind, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră. Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci şi în putere şi în Duh Sfânt şi în siguranţă deplină, după cum ştiţi ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi. Şi voi v-aţi făcut imitatori ai noştri şi ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt, încât voi aţi devenit modele tuturor credincioşilor din Macedonia şi din Ahaia. Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia şi Ahaia, ci credinţa voastră faţă de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva; pentru că ei înşişi istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi şi cum v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Introducere

Primul capitol al epistolei către Tesaloniceni ne oferă o descriere frumoasă şi exactă a ceea ce noi putem numi *adevărata întoarcere la Dumnezeu*. Propunem să studiem această descriere împreună cu cititorul. Cu siguranţă va fi un studiu interesant şi aducător de câştig. El va da un răspuns categoric şi clar la întrebarea din titlul acestui articol: „Ce este întoarcerea la Dumnezeu?”

Nicidecum nu este vorba de o temă fără importanţă. Este bine ca tocmai în zilele noastre să avem un răspuns divin la această întrebare. Auzim în zilele noastre tot felul de lucruri despre întrebarea referitoare la întoarcerea la Dumnezeu; şi noi vom mulţumi lui Dumnezeu din toată inima pentru fiecare suflet întors cu adevărat la El.

Naşterea, educaţia şi religia niciodată nu înlocuiesc întoarcerea la Dumnezeu

Aproape că nu este nevoie să spunem, că noi credem în necesitatea absolută a unei întoarcerii la Dumnezeu lucrată divin. Oricine ar fi omul, iudeu sau grec, protestant sau catolic, oricare ar fi naţionalitatea lui, poziţia lui bisericească, oricare ar fi mărturisirea lui de credinţă şi orice conţinut ar avea ea: el trebuie să fie întors la Dumnezeu, altfel el se află pe calea largă spre condamnarea veşnică.

Nimeni nu este, în sensul dumnezeiesc al acestui cuvânt, din naştere un creştin şi nici nu poate fi educat spre a deveni un creştin. Este o greşeală fatală şi o înşelăciune a duşmanului de moarte al sufletelor, când cineva crede că este creştin prin naştere sau prin educare, sau prin botezul în apă, sau ar putea fi făcut creştin prin oarecare ceremonii religioase. Un om

devine creştin numai prin aceea că el se întoarce la Dumnezeu într-un mod recunoscut de Dumnezeu. În ce constă această întoarcere la Dumnezeu vom vedea pe parcursul studiului nostru. Înainte de toate dorim să îndreptăm atenţia cititorului, fie el întors la Dumnezeu sau nu, spre necesitatea stringentă şi absolută a adevăratei întoarceri la Dumnezeu.

Întrebarea referitoare la întoarcerea la Dumnezeu este dată la o parte

Aceasta nu poate fi trecută cu vederea. Nebunia cea mai mare, de care se poate face vinovată o fiinţă nemuritoare, care merge în întâmpinarea unei veşnicii fără sfârşit, constă în aceea că ea neglijează întrebarea serioasă cu privire la propria ei întoarcere la Dumnezeu şi caută s-o uite sau să diminueze importanţa ei. În comparaţie cu această temă deosebit de importantă toate celelalte au importanţă neînsemnată. Lucrurile măreţe, care preocupă gândurile omului şi solicită toate puterile lui, nu sunt nimic altceva decât puţin praf pe talerul cântarului, dacă sunt comparate cu întrebarea mare, importantă a întoarcerii sufletului la Dumnezeu. Toate speculaţiile vieţii de afaceri, toate metodele diferite de investiţii de capital, întrebarea captivantă a investiţiilor profitabile, toată alergătura vânătorilor de plăceri – teatru, concert, sala de bal, sala de biliard, masa de cărţi, paharul de zaruri, pista de concurs, districtul de vânătoare, cârciuma [remarca redacţiei: astăzi ar sta aici cinematograful, stadionul de fotbal, concerte, barul, concerte de muzică pop] – toate aceste lucruri nenumărate şi enorme, pe care le doreşte sărmana inimă nesatisfăcută şi de care ea se agaţă, toate acestea sunt ca norul de dimineaţă, ca spuma mării, asemenea fumului care se ridică din coşul de fum; trec şi nu lasă în urmă decât un gol pustiu în inima omului. Inima rămâne nemulţumită, sufletul nemântuit, deoarece nu s-a întors la Dumnezeu.

Moartea vine inevitabil

Şi ce urmează apoi? Da, ce urmează? O întrebare zguduitoare. Ce rămâne la sfârşitul tuturor acestor alergări, al acestei lupte după titluri şi onoare, al acestei lăcomii de bani şi de plăceri? Vai! Omul trebuie să întâmpine moartea. „Este rânduit omului să moară o singură dată” [Evrei 9.27] . În privinţa aceasta nu există nici o excepţie, nici o scăpare. Toate comorile universului nu sunt în stare să obţină amânarea pentru o clipă dinaintea acestui duşman nemilos. Nici cea mai mare îndemânare medicală, nici cea mai grijulie îngrijire din partea rudelor şi prietenilor iubitori, nici lacrimile lor, nici suspinele şi nici plângerile lor nu pot să amâne clipa îngrozitoare sau să-l facă pe împăratul groazei să-şi bage sabia îngrozitoare în teacă. Moartea nu poate fi înlăturată prin nici o artă a oamenilor. Trebuie să vină momentul în care toate legăturile, care sunt între inimă şi toate aspectele frumoase şi fascinante ale vieţii omeneşti, vor fi întrerupte. În mod nebunesc, iubite prieten, preocupările provocatoare, obiectele mult dorite, la toate trebuie să se renunţe. Mii de lumi nu pot împiedica lovitura. Morţii trebuie să-i priveşti în ochi. Aceasta este o taină îngrozitoare – un fapt enorm – o realitate cruntă. Ameninţător stă înainte fiecărui om neîntors la Dumnezeu de sub cer, fie el bărbat, femeie sau copil; şi este numai o întrebare de timp – ore, zile, luni sau ani – când trebuie depăşită linia de graniţă care desparte timpul cu toate absurdităţile lui goale, cu toate aspiraţiile lui sumbre, de veşnicia cu realitatea ei uimitoare.

După moarte vine judecata

Şi când vine moartea, ce se întâmplă atunci? Lasă Scriptura să răspundă. Nimic altceva nu poate da răspuns. Oamenii ar vrea să răspundă aşa cum corespunde imaginaţiilor lor deşarte. Omul vrea să ne convingă că după moarte vine nimicirea. Şi dacă vine moartea, ce se întâmplă atunci? Omul vrea cu plăcere să creadă, că după moarte are loc o nimicire totală, şi de aceea strigă: „Să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri!” [Isaia 22.13] Ce eforturi zadarnice, inutile! Un vis nebun al închipuirii omeneşti, care a fost orbită de dumnezeul lumii acesteia. Cum ar putea un suflet nemuritor să fie nimicit? În grădina Eden omul a intrat în posesiunea unui duh veşnic viu. „Omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7). Sufletul trebuie să trăiască veşnic. Fie întors la Dumnezeu, fie neîntors la Dumnezeu, el are veşnicia înaintea lui. Ce putere copleşitoare este gândul acesta! Nici o gândire omenească nu poate înţelege mărimea lui. Ea depăşeşte cu mult înţelegerea, dat nu depăşeşte credinţa.

Să luăm seama la glasul lui Dumnezeu. Ce învaţă Scriptura despre starea după moarte? Un singur rând din Sfânta Scriptură este absolut suficient să alunge zeci de mii de dovezi şi afirmaţii ale minţii omeneşti. Urmează după moarte o nimicire totală? Nu! „Omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” [Evrei 9.27]. Să luăm bine seama la aceste cuvinte „*după aceea* vine judecata”. Ele se referă însă numai la aceia care mor în păcatele lor, deci numai la cei necredincioşi. Pentru creştinul credincios judecata a fost îndepărtată pentru totdeauna, aşa după cum învaţă Scriptura în nenumărate locuri. Este important să se ţină seama de aceasta, deoarece oamenii îndrăznesc să afirme, că deoarece viaţa este numai în Hristos, toţi cei care nu sunt în Hristos vor fi nimiciţi.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbeşte aşa. Este o judecată după moarte. Şi care va fi urmarea acestei judecăţi? Iarăşi Scriptura este cea care ne informează în privinţa aceasta cu o vorbire pe cât de clară şi solemnă tot pe atât de insistentă: „Şi am văzut un scaun de domnie mare şi alb şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în cărţile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea, Moartea şi Locuinţa Morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa Morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Şi dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20.11-15)

Toate acestea sunt aşa de clare, cum nu se poate mai mult şi nu este nici un motiv de îndoială sau de nesiguranţă. Pentru toţi, ale căror nume sunt în cartea vieţii, nu este nici o judecată. Însă aceia, ale căror nume nu se găsesc în cartea aceasta, vor fi judecaţi după faptele lor. Şi care este soarta lor? Nimicirea? O, nu, ci «iazul de foc», «chinul veşnic».

Toate acestea sunt aşa de clare, cum nu se poate exprima mai bine în cuvinte, şi nu oferă nici un prilej de îndoială sau nesiguranţă. Pentru toţi aceia ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii, nu este nicidecum judecată. Însă aceia, ale căror nume nu se vor găsi în această carte, vor fi judecaţi după faptele lor. Şi care este soarta lor? Nimicirea? O, nu, ci „iazul de foc”; şi aceasta pentru totdeauna şi veşnic.

Cât de îngrozitor este acest gând! Desigur ar trebui să facă pe orice suflet să se gândească serios cât de stringentă este întoarcerea lui la Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a scăpa de judecata viitoare. O persoană neîntoarsă la Dumnezeu, oricine ar fi ea, are înaintea ei moartea, judecata şi iazul de foc şi fiecare bătaie a inimii o aduce mai aproape de acea realitate îngrozitoare. Pe cât este de sigur că soarele va răsări mâine la o anumită oră, tot atât de sigur este că fiecare cititor al acestor rânduri mai devreme sau mai târziu va trece în veşnicie; şi dacă numele lui nu este scris în cartea vieţii, dacă nu s-a întors la Dumnezeu şi nu este în Hristos, cu toată certitudinea va fi judecat după faptele lui şi urmarea inevitabilă a acestei judecăţi va fi iazul, „iazul care arde cu foc şi pucioasă” [Apocalipsa 19.20], şi aceasta pe toată durata anilor nesfârşiţi ai veşniciei întunecate şi lipsită de mângâiere. Vai, monotonia îngrozitoare a veşniciei.

Ia seama la pericol

Probabil cititorul se va mira că zăbovim aşa de mult la această temă îngrozitoare. S-ar putea să se simtă ispitit să întrebe: „Va întoarce aceasta pe oameni la Dumnezeu?” Desigur, nu; poate însă să-i determine să recunoască, că este necesar, ca ei să se întoarcă la Dumnezeu. Ei poate conduce să vadă pericolul mare în care se află. Îi poate determina să vrea să fugă de mânia care va veni. De ce apostolul Pavel a îndreptat atenţia lui Felix la „mânia care va veni” [Faptele apostolilor 24.25]? Desigur ca să-l convingă să se întoarcă de pe căile lui rele şi să trăiască. De ce Domnul a prezentat aşa de des ascultătorilor Lui realitatea serioasă a veşniciei? De ce a vorbit El aşa de des despre viermele care nu moare, şi despre focul care nu se stinge [Marcu 9.44,46,48 „(9:44) unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.“ „(9:46) unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.“ „(9:48) unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.“]? Fără îndoială, ca să trezească în ei sentimentul faţă de pericolul care îi ameninţa, şi să-i facă să-şi ia refugiu în singurul loc de scăpare.

Suntem noi mai înţelepţi decât El? Să ne dăm noi înapoi şi să nu prezentăm cititorilor, sau ascultătorilor noştri, cu toată seriozitatea aceleaşi adevăruri solemne? Să nu avem curajul, de teamă de a nu răni urechea unei lumi civilizate, să explicăm deschis şi tare, că toţi cei care mor neîntorşi la Dumnezeu vor sta odată, fără nici o excepţie, înaintea marelui Tron alb şi îşi vor avea locul în iazul de foc? Să ne ferească Dumnezeu de aşa ceva! Noi strigăm fiecărui cititor al acestor rânduri, neîntors la Dumnezeu: acordă toată atenţia ta, neîmpărţită, celei mai importante întrebări referitoare la mântuirea sufletului tău! Nu te lăsa ademenit de nimic, ca s-o neglijezi! „Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” [Matei 16.26]

Întoarcere la Dumnezeu aici pe pământ sau condamnare după aceea

Iubite cititor, dacă nu eşti mântuit şi nu te-ai întors la Dumnezeu, atunci primeşte cu seriozitate sfatul nostru să te gândeşti la aceste lucruri şi să te întorci la Dumnezeu, să te laşi mântuit. Aceasta este singura cale pentru a fi părtaşi la Împărăţia Sa. Aceasta ne-o spune foarte clar Domnul nostru Isus Hristos; niciodată nu se va pierde vre-o iotă din afirmaţiile Lui sfinte. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Lui niciodată nu vor trece. Nici o putere de pe pământ şi

din iad, a oamenilor şi a diavolului nu va putea vreodată să nimicească cuvintele Domnului nostru Isus Hristos. Pentru tine este una din aceste două posibilităţi:*întoarcere la Dumnezeu aici pe pământ sau condamnare după aceea.*

Aşa stau lucrurile când suntem călăuziţi de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, am putea noi să atenţionăm mai serios, mai vehement, mai aspru un suflet neîntors la Dumnezeu, cu care suntem în contact, verbal sau în scris, cu privire la necesitatea de neînlocuit să scape de momentul mâniei care va veni? Ca el să caute refugiu la Salvatorul binecuvântat, care stă cu braţele deschise, ca să primească pe fiecare care vine; acest Salvator spune în harul Său minunat: „pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară” [Ioan 6.37].

Fără întoarcere la Dumnezeu nu este intrare în Împărăţia cerurilor

Deci întoarcerea la Dumnezeu este o necesitate absolută. În studiul anterior am încercat să prezentăm necesitatea absolută a întoarcerii la Dumnezeu, indiferent de situaţia fiecăruia. Pentru oricine, care se pleacă sub autoritatea sfântă a Cuvântului lui Dumnezeu, nu există nici o greutate cu privire la acest punct. „Adevărat vă spun, dacă nu vă întoarceţi şi nu veţi deveni ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor” [Matei 18.3].

Acest loc din Scriptură se referă în toată puterea lui morală la orice fiu şi la orice fiică a lui Adam cel decăzut. Nu există nici măcar o singură excepţie de la regulă între miile de milioane care populează pământul acesta. Fără întoarcere la Dumnezeu este imposibil să fie vorba de a intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Nu contează absolut deloc cine sau ce sunt eu. Dacă nu sunt întors la Dumnezeu, atunci mă aflu în „împărăţia întunericului”, sub puterea lui satan, în păcatele mele şi pe drumul spre iad.

Probabil sunt o persoană cu o morală ireproşabilă, cu renume nepătat, probabil un erudit profesor în teologie, un lucrător în via Domnului, un predicator, un diacon, un bătrân, un învăţător în şcoala duminicală, probabil fac multe lucrări de caritate, fac donaţii mari la toate fundaţiile religioase şi de caritate, sunt căutat şi onorat de toţi din cauza valorii mele personale şi a influenţei mele morale – pot fi toate acestea şi pot face toate acestea, şi totuşi să nu fiu întors la Dumnezeu şi drept urmare să fiu în afara Împărăţiei cerului, să fiu în împărăţia lui satan şi să mă aflu pe drumul care se sfârşeşte în iadul care arde cu foc şi pucioasă.

Comportarea fără cusur nu este întoarcere la Dumnezeu

Aceasta este însemnătatea simplă şi evidentă a cuvintelor Domnului din evanghelia după Matei 18.3 „(18:3) şi a spus: „Adevărat vă spun, dacă nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum copilaşii, nicidecum nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.“. Nu există nici-o posibilitate să o ocoleşti. Cuvintele sunt aşa de clare ca o rază de soare. Nu putem să trecem peste ele. Ele apasă, în adevăratul sens al cuvântului, cu mare seriozitate asupra oricărui suflet neîntors la Dumnezeu, de pe întreg pământul. „Dacă nu vă veţi întoarce, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.” Cuvintele Domnului se îndreaptă cu toată puterea spre cel mai stricat beţiv, care se clatină pe stradă, ca şi spre adeptul cumpătării, care nu este întors la Dumnezeu, care se laudă cu abstinenţa lui şi se bate

în piept, că atâtea şi atâtea luni şi ani s-a reţinut total de la consumul de băuturi ameţitoare. Amândoi sunt în aceeaşi măsură în afara Împărăţiei cerurilor, amândoi sunt în păcatele lor, amândoi sunt pe drumul spre condamnarea veşnică.

Probabil unul a trecut de la abuz la cumpătare, şi aceasta este cu siguranţă un lucru mare în ceea ce priveşte aspectul moral şi social, dar trecerea de la abuz la cumpătare nu este întoarcere la Dumnezeu. Nu este întoarcere din întuneric la lumină, nu este intrare în Împărăţia Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Este numai o singură diferenţă între cei doi, şi anume că antialcoolicul se bazează pe abstinenţa lui, se bate în piept lăudându-se cu corectitudinea lui morală şi prin aceasta se înşală cu gândul lipsit de sens, că la el totul ar fi corect, ceea ce nu corespunde realităţii. Beţivul este în mod evident şi neîndoielnic greşit. Oricine ştie că un beţiv nu va moşteni Împărăţia lui Dumnezeu; dar nici un antialcoolic neîntors la Dumnezeu. Amândoi stau în afara ei.

Întoarcerea la Dumnezeu este absolut necesară atât pentru unul, cât şi pentru celălalt; şi aceasta este valabil pentru toate clasele, stările sociale şi straturile societăţii omeneşti. Cu privire la această întrebare mare nu este nici o diferenţă. Este valabil pentru toţi, oricare ar fi caracterul lui exterior sau statutul social – „Dacă nu vă veţi întoarce, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.”

Sunt eu cu adevărat întors la Dumnezeu?

Cât de deosebit de importantă este de aceea pentru fiecare om întrebarea: „M-am întors eu la Dumnezeu?” Nici un om nu este capabil să exprime gravitatea solemnă a acestei întrebări. Şi cu toate acestea mii de oameni, da, chiar milioane, lasă să treacă săptămână după săptămână, an după an, fără să se gândească măcar o singură dată serios să rezolve această întrebare. Nu trădează aceasta gradul cel mai înalt de indiferenţă? Dacă un om nu s-ar interesa de treburile lui pământeşti şi ar lăsa afacerile lui să se degradeze în mare dezordine, atunci cu siguranţă l-am învinui de nepăsare şi delăsare gravă, dar ce sunt cele mai importante treburi temporale în comparaţie cu mântuirea veşnică şi interesele sufletului nemuritor? Dar ce sunt interesele temporale cele mai urgente şi mai importante comparate cu mântuirea sufletului? Toate interesele timpului sunt ca pleava de pe aria din timpul verii, dacă ele sunt comparate cu interesele sufletului nemuritor – marea realitate a veşniciei.

Drept urmare este pentru fiecare cea mai mare măsură de lipsă de înţelepciune să laşi să treacă o singură oră fără să ai siguranţa clară şi tare, că eşti cu adevărat întors la Dumnezeu.

Un întors la Dumnezeu

Un suflet întors la Dumnezeu a trecut linia de demarcare, care desparte pe cei mântuiţi de cei pierduţi, pe copiii luminii de copiii întunericului, Biserica lui Dumnezeu de veacul acesta rău. Cel întors la Dumnezeu are moartea şi judecata înapoia sa şi gloria înaintea sa. El este aşa de deplin sigur, că va fi în cer cândva, ca şi cum el s-ar găsi deja acum acolo; da, în duh el este deja acolo. El are un drept incontestabil la aceasta. El cunoaşte pe Hristos ca Mântuitor al său, pe Dumnezeu ca Tată şi Prieten al său, pe Duhul Sfânt ca Mângâietor al său, Conducător şi Învăţător, şi cerul ca patrie a sa minunată şi fericită. Cine este în stare să

descrie plinătatea binecuvântării de a fi întors la Dumnezeu! „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă [celor credincioşi] însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” [1 Corinteni 2.9-10].

Tradus de la: Was ist Bekehrung? (1)

Titlul original: „Was ist Bekehrung?”
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1880, pag. 189-196
Completări după originalul „Conversion: What is it?”
din *Miscellaneous Writings*, Vol. 3

Traducere: Ion Simionescu